

ur zi ca

ANUL XVII • Nr. 2
31 IANUARIE 1965
16 PAGINI • 1,50 LEI

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara - Deva

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÎNE“

Paricid: Ucis cu parul.
Pașaport: Hîrtie cu trecere.
Păun: Autoportretul curcanului.
Parfum: Desertul nasului.
Parastas: Onomastica decesului.
Panoplie: Război, la perete.
Papuc: Chivără sub care bărbații își repurtează victoriile conjugale.
Păsărele: Șueta pădurilor.
Parașută: Viață legată cu ață.
Parașutist: Scafandru în aer.
 Unul care face tot ce poate ca să se vadă pus la pămînt.
Păpușă: Femeie care își deschide ochii ca să și-i arate, nu ca să vadă cu ei.
Papagal: Pasăre din planete.
Poet: Mincă-rime.
 Primul care s-a ridicat deasupra pămîntului.
Pește: Gură-cască la pescuit.
Perdea: Fereastră după care, fetele bătrîne stau la poartă.
Pieptene: Unul care își face de cap, pînă îi cad dinții.
Persistent: Cel care bate cuiul după ce a intrat.
Perucă: Proteză la cap.
Piccolo: Răsad de ospătar.

Picioare: Andrele pentru împletit pași.
Potecă: Controversă între drum și ale.
Pod: Unul care trece, orice apă, cu picioarele.
Porc: Mezeluri, la liber.
Platou: Tavă pe care se servesc cabane, la turiști.
Poltron: Șpriț de fricos cu laș.
Planton: Santinelă care ar dormi, în post.
Plăcintă: Semnal de înaintare.
Ploi: Cînd timpul își plînge zilele urite.
Pudră: Una cu obraz.
Pulverizator: Sifon nobil cu particulă de cauciuc.
Prost: Persoană care își dă părerea cu cotul.
Prostie: Creieri cu intermediari excluși.
Privighetoare: Cîntăreață din frunza nopților de vară.
Puls: O mină, pe inimă.
Purice: Cîneva care nu se mai satură de tine.
Pălărie: Una, care se vinde pe capete.

*Cioara văzuse o privighetoare
Cîntînd în lumină, la o serbare,*

*Și cum dorea, proasta,
Să devină artistă
(Că la dorința asta
Nimeni nu rezistă!)*

*A «furat» fiecare mișcare
Făcută de privighetoare...*

*(Auzise dintr-o gură
De cașă
Că meseria se fură
Nu se-nvață!)*

*După care
Se puse și ea pe cîntare.*

*Dar în loc de liniștea mormintală
Care domnește la concerte-n sală*

*Se porni un ris în cascadă,
Căci la cite-o vocaliză jucăușă
În loc să tremure din gușă
Ea tremura... din coadă!*

MORALA

*I-o spun ciorii
Să caște bine rostru,
(Deși mulți pot fi auditorii):
În secolul nostru*

*Chiar de ești vreo făptură
Isteață,
Meseria nu «se fură»,
Se-nvață!*

CIOARA PRIMADONĂ

de STELIAN FILIP

„ARESTU

— Nu-i nimic! Cel puțin am aflat că tipul lovește fără milă...

Desen de MATTY

Pe vremea auto-mareșalului și-a lui Piki Vasiliu, între două vizite destul de prelungite la faimosul lagăr din Tirgu-Jiu, am petrecut o noapte și la un «arest» dintr-un oraș dobrogean, la comisariatul de poliție, în tovărășia altor arestați: bețivi, pungași, spărgători, hoți de cai și alte bizare specimene ale faunei umane.

Într-o singură noapte, am aflat acolo mai multe lucruri de cite va fi înregistrat Ovidiu, în lungul său exil de la Tomis.

O ferestruică dădea din camera de arest în biroul domnului comisar care, știindu-se atotputernic, inviolabil, nu prea își ascundea tribulațiunile. Puteam vedea și auzi orice. Adică vedeam și auzeam numai eu, fiindcă pe ceilalți nu-i interesa ce face domnul șef: preocupă de propria lor soartă, familiarizați cu închisorile și comisariatele, ei știau dinainte ce se poate petrece în Olimpul de alături și-și vedeau de treabă.

Mai curios decît ei, am stat lingă ferestruică și am asistat la deliberările unui găligan turmentat, care se specializase să bată «curcanii», adică gardiștii, și care, ca să scape de curcanii ce-l păzeau, îi ruga să-i cumpere două țigări naționale și le strecura în palmă hîrtii de cite cinci sute de lei. Nu i s-a dat drumul decît după sosirea domnului șef, care vindea «naționalele» cu alt preț. Maniacul mai avea la el vreo două-trei mii de lei, care au trecut în buzunarele domnului comisar. A fost lăsat slobod și a plecat repede după ce, în prealabil, înjura de mamă, în bloc, toată poliția, cu domnul șef cu tot și fără supărare

din partea celor vizați.

A urmat altă scenetă: un zgomot de palme, vaietele, țipetele un arestat, răbufneli, alte urlete. M-am repezit la fereastră și am văzut pe biata victimă a zbirilor cum își batea miinile, puternic, ca să facă zgomot de palme trase pe obraz cum dădea cu picioarele de pămînt strigînd:

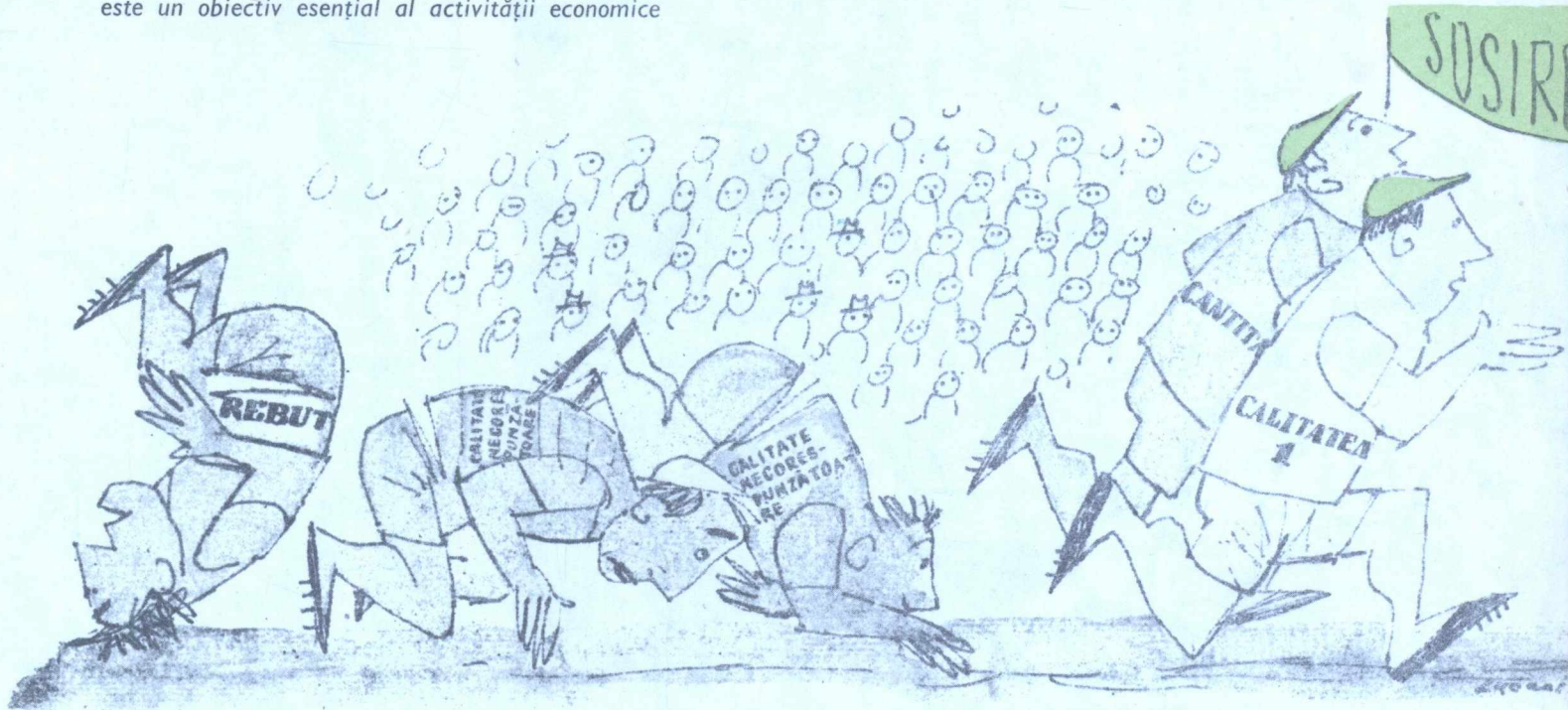
— «Aoleo! iartă-mă, domnule comisar! Aoleo! Aoleo! nu mă lăsa domnule comisar, aoleo, iartă-mă!»

Nu-l bătea nimeni. Era o scenă de teatru aranjată în regia domnului șef, de ochii și de urechile lui. Urlînd mereu, făcînd să-i duduie pămîntul sub picioare, energic, domnul scoase o hîrtie de o mie, o ținse comisarului, care începea să strige și el:

— Na! Ține! Ți-ajunge? Să nu poftesti și altă dată!

Și păzitorul ordinii publice deschise ușa și trase un picior în ștertele individului, aruncîndu-l în caldarîmul curții, în libertate străzii.

FAVORITII CURSEI

V I C T O R E F T I M I U

RI "DE ODINIOARA"

După lăsarea cortinei peste acest scheci tragicomic, veni alt funcționar polițienesc, să schimbe garda. Acest al doilea șef ancheta o cauză mai complicată: doi inși atrăseseră la ei acasă pe un al treilea, un zugrav de biserică, venit în oraș să cumpere vopsele. Îi băuseră de vreo două mii de lei țuică, îi luaseră alte trei mii la barbut și peste noapte îl jefuiseră de restul de 20 000 lei. O discuție interminabilă avea loc acum între cei doi escroci, de o parte, victima și comisarul de alta. Primii susțineau că zugravul pierduse toți banii la barbut, iar zugravul protesta că numai trei mii și că restul îi fusese furat. Patetica scenă, întreruptă prin anchetarea altor clienți, fu reluată ceva mai târziu. După lungi și vehemente pertractări s-a ajuns la o soluție intermediară: cumetrii înapoiară zugravului zece mii de lei, din cele douăzeci revendicate, iar zugravul, care promisese, probabil, o frățească împărțire cu autoritatea, întinzînd comisarului jumătate din sumă îi spuse cu amară melancolie:

— «Pierdurăm cite cinci mii, domnule șef!»

Apoi, cei trei ipochimeni, împăcați, plecară să se cinstească la o țuică, salutînd cu profund respect gazda care, la rîndul ei, le strîngea mîna ca la cel mai aristocratic club; se despărțeau cu sentimentul că se vor revedea, cit de curînd, la o nouă partidă.

* * *

O lume pe care prea puțini o cunoaștem, clientela comisarierilor

polițienști, o lume mult mai interesantă în provincie decît în capitală. Capitalele produc tipi standardizați, hoți de tramvaie, spărgători, escroci, scursori ale suburanelor, același gen de haimanale, același specimen invariabil.

În provincie, e un amestec de epave ale societății, recrutate din lumea unde se sfîrșește satul, pădurea și stîna, ca să înceapă tirgul; indivizi care nu sînt nici țărani, nici orașeni, cu o psihologie complicată, indescifrabilă, cu un vocabular amestecat, în care expresia populară se amestecă, fuzionează cu neologismul pus totdeauna la locul lui.

Hoți de cai, bandiți, escroci rurali, au oarecare pitoresc, o oarecare poezie, chiar, sentimentul dreptății, al lealității, o filozofie, un scepticism, o inteligență, o cunoaștere a legilor, a realităților, a actualității, care-i învață să țină piept agenților și chiar magistraților, cu argumente logice și juridice surprinzătoare.

Reclamați de un semen al lor că l-au atras în casă și l-au furat în timpul somnului, doi ticăloși erau anchetați de comisarul din arestul dobrogean.

— «Știți ce v-așteaptă, nenorociților?»

«Pedeapsa cu moartea: jaf în timpul camuflajului. Ia uite ce spune articolul!»

După lectura legii, care prevede pedeapsa capitală pentru crima de jaf în timpul nopții, unul dintre cei doi acuzați replică, destul de arrogant:

— «Pardon! Jaf în timpul camuflajului este cînd îl faci pe stradă sau te duci la altul în casă. Dar pe ăsta de care ne anchetați, nu ne-am

pus peste el! A venit el la noi. Așa că nu intrăm în prevederile legii!»

* * *

Am mai întîlnit acolo un tip straniu, îmbrăcat în zdrențele unor haine de stofă englezească, un individ negricios, cu ochii de foc, care-și aștepta rîndul fără nici o neliniște, ca un om care se afla acolo în climatul său obișnuit.

La un moment dat, spune gardianului că vrea să se ducă pin' afară.

— «Te duc, mă! îi răspunse paznicul, dar nu ies singur cu tine, mai iau unul, că iar evadezi și mă dai de bucluc.»

Tipul zdrențaros cu ochi de foc ieși citeva minute între cei doi «curcani». La reîntoarcere, îl întrebai confidențial:

— «De unde ai evadat?»

— «Da' de unde! Nu sînt evadatul. Eu sînt al cu berbecii. Evadatul a scăpat azi-dimineață; a spus că el e al cu berbecii. Eu l-am

lăsat să se ducă, mi-am făcut pomană cu el. Pin' la urmă, tot o să se vadă că eu sînt al cu berbecii, așa că de ce să mă amestec și să spun că nu sînt eu evadatul?»

Individul acesta mi-a povestit că e un fel de cioban din Ardeal, specializat în furt de oi. Se apropie de o pășună unde pasc turme de berbeci și momeste o sută-două, vorbindu-le ca un păstor încercat ce este și care cunoaște graul rume-gătoarelor. Ce le-o fi spunînd, cum o fi vrăjind berbecii, numai el știe. Îi desparte de grosul turmei și pleacă la drum cu ei. Dacă-l ajunge cineva din urmă și-l cercetează, bietul om spune că nu știe nici ai cui sînt, că s-au luat după el, că ce-o să facă el cu atîția berbeci. Îi lasă acolo în plata domnului și se duce cu dumnezeu pe aici încolo. Dacă nu l-a simțit nimeni, îi poartă departe, prin alte județe și poposește unde e tîrg a doua zi. Se duce la han, viră turma în curte, caută pe «domnul șef al tirgului» și «s-aranjează» cu el. A doua zi, dis-de-dimineață vinde berbecii mai ieftin ca toți, împarte banii cu polițaiul și-și vede de treabă, plecînd să lucreze pe alte meleaguri. Îmi explica de ce se afla acolo.

— «Am ajuns aici din pricina unei trădări. Să vezi, am fost la Stăniilești, tot așa, cu două sute de capete, m-am aranjat cu șeful și m-am culcat liniștit la han. Peste vreun ceas-două, vine nevasta șefului și mă trezește din somn. Îmi dăduseră de urmă niște jandarmi. Mi-a spus să fug, să las berbecii în seama dumneaei. Eu i-am spus că n-am nici un ban și dumneaei mi-a adus șaisprezece mii de lei.

(Urmare în pag. 11)

— Teribil viciu fumatul ăsta. Nu te lasă nici măcar să-ti termini vorba.

H. LERU

IN LOC DE NEGRU PE ALB

Față de abundența cărților noi apărute și de varietatea de titluri cu care se îmbogățesc cotidian vitrinele librăriilor, cititorul, oricât de asiduu s-ar dovedi, trebuie vrînd-nevrînd, să renunțe la performanța de a fi «la zi» cu tot ce apare.

A trecut timpul enciclopedului Pico de la Mirandola, care, dacă la vremea lui, s-a putut declara «cunoscător al tuturor văzutelelor, nevăzutelelor și a încă ceva», astăzi, probabil că s-ar fi desemnat la aprofundarea unei specialități din cadrul unei singure discipline.

Dar publicul nostru nu este lăsat la voia întâmplării să se descurce singur pe bază de investigații personale prin noianul de volume care alimentează neconținut librăriile, bibliotecile și standurile instituțiilor, ci este ajutat în această direcție de un buletin de informare bibliografică, editat de Centrala Editurilor și Difuzării Cărții. Este vorba de publicația «Cărți Noi», care de opt ani călăuzește pe cititori nu numai printre titlurile apărute, ci și printre cele care urmează să apară, potrivit programelor editoriale.

Scurtele rezumate privind conținutul, unele indicații bibliotehnice (format, număr de pagini, editură etc.), precum și prețurile respective dau o idee destul de apropiată de cum arată și ce conțin tomurile apărute sau în curs de apariție.

Totuși, din numărul 10 al publicației «Cărți Noi», aflăm, de pildă, că a apărut în Editura Academiei volumul I din Istoria Literaturii Române, o carte amplă de 806 pagini, care începe prin a se ocupa de structura Limbii Române și de evoluția ei de la origine pînă în zilele noastre, studiu care se va extinde pe încă patru volume similare cu primul. Iată o concepție interesantă, mi-am spus, privind tratarea literaturii române, interesantă și mai ales științifică. Autorii se ocupă mai întîi de uneltele de producție (limba) și apoi de producția propriu-zisă (literatura). Drept care m-am repezit într-un

suflet la librărie și, mijlocind 40 de lei, am intrat în posesia acestui prim volum din Istoria Literaturii Române.

Prima surpriză: tomul cumpărat nu abordează nici o problemă de evoluție a limbii, ci începe, foarte judicios de altfel, cu o sinteză a folclorului literar românesc pe genuri, continuînd cu expunerea istorică a evoluției literaturii românești din perioada feudală de la începutul secolului XV pînă la 1780, cînd autorii consideră că începe o fază de tranziție spre literatura românească modernă.

A doua surpriză: lucrarea pe care mă repezisem s-o mai prind în librărie se numește de fapt «Tratatul de istorie a limbii române».

Tot în numărul 10, Buletinul «Cărți Noi» ne aduce la cunoștință, prin rubrica «Lucrări social-politice și economice», la subrubrica «Statistică», apariția în Editura Științifică a unei broșuri intitulată «Probleme de statistică», alcătuită dintr-o serie de articole de specialitate. Prețul 4,75 lei.

A treia surpriză: broșura respectivă n-a apărut niciodată și nici nu va apărea prea curînd. De altfel, editura, întrebată, ne-a lămurit că nu este vorba de nici o broșură de statistică, ci de una intitulată «Probleme de stilistică» care nici n-ar fi trebuit menționată la rubrica «Lucrări politice și economice».

Și tot din numărul 10 aflăm că a apărut studiul lui Alexandru Măianu, intitulat «Salinizarea secundară a solului», pentru ca numărul 11 să ne ofere a patra surpriză precizîndu-ne că volumul «apărut» cu o lună înainte în Editura Academiei, abia se află în curs de apariție.

Cred că Broșura «Probleme de stilistică» la care ne-am referit mai sus ar putea fi consultată cu succes și de redacția publicației «Cărți Noi», pentru că, cine știe, fiind vorba de stilistică, bănuim că s-ar putea găsi prin ea și cîte ceva despre stilul de muncă.

MIRCEA PAVELESCU

SALCIA

— Unde-s frunzele din vară!
Plînge-n haina de zăpadă
Salcia cu chip de ceară
Și cu graiul pus pe sfadă.

Asta plînge de se stinge
chiar și vara. Că nu ninge.

LINGUȘITORUL

— Puterea ta e-n bot, fără tăgadă!
I-am spus aseară unui cîine.
— Ba, dimpotrivă. Mă bazez pe coadă
Că mai ușor cu ea ciștig o pîne.

RODICA TOTT

OGLINZI

ZMEUL

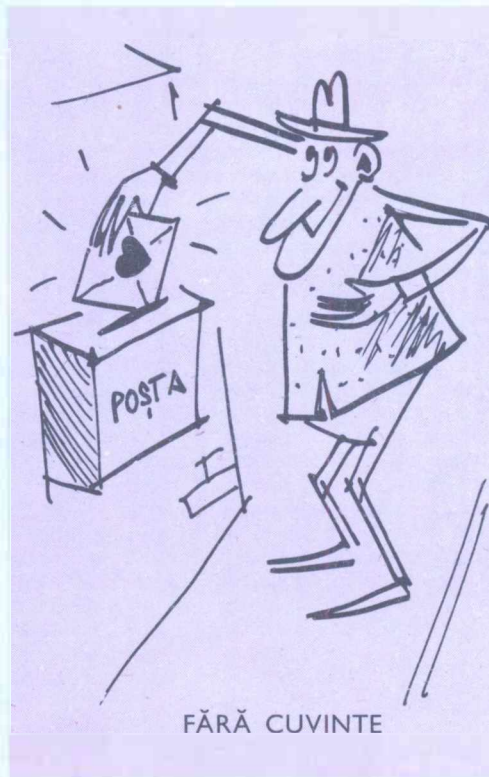
Zmeul de foiță, sus
Către vultur ar fi spus:
— Uită-te ce mîndru sint!
Zbor ca tine dus de vînt.

— Zbori? E drept, te-nalți ca para
Însă doar cît ține... sfoara.

FRICOSUL

Iepurele cel fricos
Vrînd de-o viespe să se ascunză
S-a pitit în tufe, jos,
Clătînînd întreaga frunză.

Și apoi tot el constată:
— Ce mai vînt porni să bată!

FĂRĂ CUVINTE

upă opinia mea, cea mai funestă apariție umană pe pământ este aceea a pisălogului.

D

Îmi expunea dăunezi un savant (eu înainte de a scrie schițe umoristice pe teme mai dificile, stau totdeauna de vorbă cu un savant, doi), îmi expunea deci amical meu concluziile sale în această direcție. Conform versiunii lui, cel dintâi pisălog biped, cunoscut prin intermediul bibliei, este Adam. Dumnezeu, dacă i-a dăruit lui Adam o soție, n-a procedat astfel dintr-o prea sfântă și dezinteresată mărinimie, sau din cine știe ce necesități fiziologice. Nu. Din interese absolut personale. L-a blagoslovit cu o soție dintr-un binecuvântat și unic motiv. Iată-l: Adam se afla singur pe lume și se plictisea sărmanul îngrozitor întrucit în acea vreme nu exista nici panoramic, nici twist, iar «streap-tease»-ul nu prezenta interes deoarece acesta era costumul obișnuit de stradă. Ca urmare a acestui dezolant plictis, Adam îl bătea la cap pe atotputernicul, încit acesta, oricât de atotputernic se considera, nu a putut să reziste unor asemenea atacuri pisălogice. Întrucit pe atunci nu exista pentru calmare Carbaxinul, Dumnezeu a confecționat-o pe Eva și astfel cel de sus și-a recăpătat liniștea iar Adam avea acum pe cine toca la cap. Faptul că pînă la urmă cel toc la cap a devenit Adam, nu schimbă esențialul din adevărurile evidente, conținute în Istoria Pisălogilor în șapte volume pe care o pregătește prietenul meu savantul.

Continuându-și cercetările, același multilateral prieten mi-a demonstrat științific că împăratul Nero nu innebunise ca urmare a unor viruși, ci din pricina unui sfetnic, Magnus Logos Leșinus, care, luind în mod premeditat cuvîntul, l-a ținut pe bietul încoronat, jumătate de domnie într-o ședință de analiză a tronului. Apoi sfetnicul a dispărut, ascunzîndu-se într-un cartier din Roma. Ajuns în pragul nebuniei, mai exact al disperării, Nero a dat foc întregii Rome ca astfel să nu-i scape nemernicul sfătuitor despre care se aflase ulterior că fusese un odios dar original uzurpator. Chiar și fără aceste exemple din istorie eu mi-am dat seama de pericolul ce-l prezintă această speță umană.

După cutremure și inundații am convin-

gerea că pisălogeala este cea de a treia calamitate naturală. De cutremur se mai întimplă să scapi, dacă te-a prins în stradă. Pisălogul, dacă te-a prins în stradă, adio! Cînd asupra ta se abat puhoaiile nestăvilite ale inundațiilor, îți sar în ajutor prietenii, îți sare în ajutor statul. Dar cînd se abate asupra ta pisălogul? Unde sînteți voi, prieteni? Unde ești tu stat? Doar A.D.A.S.-ul mai poate salva cite ceva dacă ai fost prevăzător și ai încheiat asigurări pe viață pentru soție și urmași.

Din punct de vedere biologic, pisălogul este o vietate vertebrată, bipedă și cuvîntătoare! Ah! Și cit de cuvîntătoare! Această ființă este alcătuită dintr-o gură și alte citeva organe de importanță secundară. Gura pisălogului posedă aceleași funcțiuni pe care le au la caracatiță brațul, la lipitoare ventuza sau la rac foarfecele. Caracatița, lipitoare și racul aduc omului și unele foloase.

Întrucit oamenii de știință n-au inventat pînă azi un aparat pentru detectarea pisălogilor, aceștia se plimbă încă nestingheriți, dînd atacuri premeditate sau prin surprindere, în locurile cele mai neașteptate: înainte, după și în ședințe, pe stradă, în tuneluri sau la ofițerul stării civile, (aici profitînd de faptul că-ți aduce un buchet de flori, îți urează, te felicită și-ți oferă sfaturi pînă cînd mireasa, martorii și ofițerul stării civile se prăbușesc leșinați). Îi mai întilnești la meci, în tramvai sau pe acoperiș (dacă ai fugit acolo cu intenția de a scăpa de ei). Îi mai întilnești la nuntă, unde te omoară cu spirite, sau la înmormîntări, unde te omoară cu sughițuri la groapă, sau cu bancuri la parastas. Dacă te-a prins într-un colț, pe trotuar, fii sigur că în ziua

aceea nu mai apuci să treci strada.

L-am zărit de curînd. Se îndrepta spre mine. Ne despărteau doar citeva pași. Spiritul de conservare m-a împins instantaneu într-un magazin. Să scap! Să mă salvez! Vinzătoarea mă întrebă amabilă: «Ce doriți?» «Să trecă dumnealui». «Mă rog?» s-a mirat ea. «O cravată», am bilbiit eu... «Aici se vind numai articole de femei». «Atunci dați-mi o cravată de damă...».

Vreau să părăsesc magazinul, dar îngheț! De afară, doi ochi scrutători, care nu iartă, mă țintuiesc prin geamul vitrinei. E el! Sînt pierdut! Într-o frîntură de secundă îmi trec prin minte crimpele duiioase din scurta mea viață, asemănătoare celor care au trecut pesemne și prin mintea nenorociților de pe «Titanic» înainte să se ducă la fund. Îmi amintesc de mama, de prima zi de școală, de primul șorțuleț și de primul ghiozdan. Ce departe sînt toate astea. Acum numai el e aproape. Atît de aproape. Îmi zimbește. Mă răsucesc năucit pe călcîie și revin în magazin: «Tovarășă, dă-mi te rog un articol de damă». «Ce anume?» «Indiferent. O poșetă, un nasture, o soție, un ac cu gămălie, un elicopter de damă, un transatlantic de damă, ce dorești dumneata! Ori dacă nu aveți astea, poate aveți o ușă prin spatele magazinului!».

— Hai frate, cit o să te aștept? aud o voce lîngă mine.

E el! Pisălogul!... Mulțumesc, tovarășă vinzătoare! Nu-mi mai trebuie nimic. Sînt un om pierdut!... Pierdut! Poate găsesc totuși la raionul dumneavoastră citeva scutece... — Scutece?

— Da! Fiindcă, dacă scap și de data aceasta, mă socotesc un nou născut...

Desen de HUDAK OTTO

CRONICĂ RIMATĂ

Stihuri infernale

Privește Scaraoțchi dezolat:
Ce scule desuete are iadul!
Ar vrea să-și mai îmbroșteze vadul,
Să-l facă mai modern, mai rafinat.

Și se frămîntă dracul an de an
Ce cazne-ar mai putea să inventeze?
Doar trebuie și el să se-adapteze
La tot ce-i nou și ce-i contemporan...

Cazanele străvechi cu smoală fiartă,
Desigur, astăzi nu prea se mai poartă...
A, a găsit! Va merge-n librării

Și revenit în casa lui drăcească
Va pune condamnații să citească
Din unele moderne poezii...

ȘTEFAN TITA

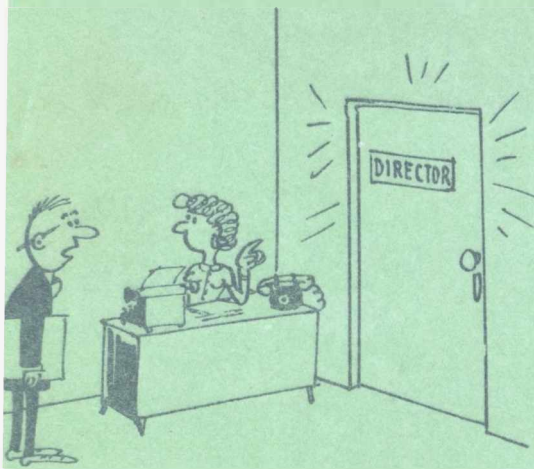
SPARTACHIADA DE IARNĂ «SOLUȚIE»

— Ar fi fost păcat să întrerupi antrenamentul din cauza unei... capre!

Desen de AL. CLENCIU

METEOROLOGICE

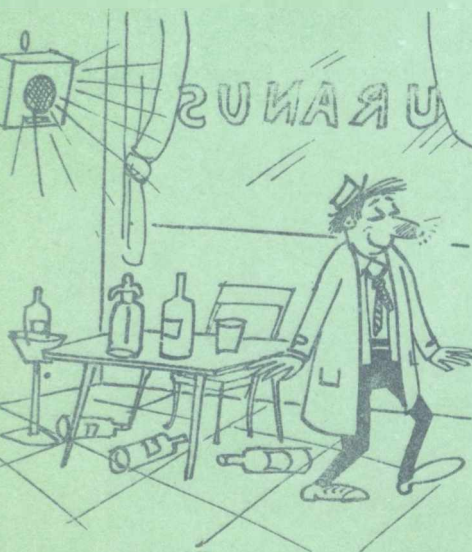

— Care-i atmosfera?
— Tună și fulgeră!!

METEOROLOGUL TATĂ:

— Vai, ce precipitații!

— ... Minimile au fost cuprinse între plus 20 și 35 grade. Ceată locală...

Desene de GH. CHIRIAC

Și zi-i așa!

Nu știu dacă cele două persoane, care vor fi eroii principali în cele ce urmează (mai bine n-ar fi urmat) se cunosc. Totuși, întrucât unele manifestări ale lor îi apropie foarte mult, ne-am gândit să-i apropiem și noi în mod imaginar ca să-și spună unul altuia câteva vorbe. Menționăm însă că numai vorbele lor sînt imaginare. Faptele lor, din păcate, sînt reale. Mai bine era invers, dar ce să-i faci?

Așadar, să faceți cunoștință cu ei: Gheorghe Alexandru, directorul Gospodăriei Agricole de Stat din comuna Puchenii Mari, raionul Ploiești, și Dobre Stelian, directorul Gospodăriei Agricole de Stat din Tirgușoru Vechi, tot raionul Ploiești.

Nu trebuie să roștiți formula consacrată «Îmi pare bine», pentru că nu aveți nici un motiv. Dimpotrivă.

Să presupunem deci că cei doi s-au întâlnit pe o șosea din raionul Ploiești. Unul într-un autoturism, celălalt într-altul. Să presupunem că s-au recunoscut și s-au oprit. S-au dat jos și au stat de vorbă la marginea șoselei.

DOBRE: Noroc, Alexandre!

ALEXANDRU: Noroc, Steliene! Ce mai e nou?

DOBRE: Toate vechi, Alexandre! Ai o țigară?

ALEXANDRU: Servește! Să presupunem că amîndoi fumează)

DOBRE: Și zi-i așa!

ALEXANDRU: Ce să zic așa?

DOBRE: Ai mașină proprie! Asta-i?

ALEXANDRU: Asta-i! Și ce, n-am voie?

DOBRE: Cum să n-ai voie? S-o folosești sănătos! Și zi-i așa?

ALEXANDRU: Așa! Ți-am mai spus! Cu banii mei pot să fac ce vreau!

DOBRE: Nu de mașină spuneam! Spuneam de garaj! Garajul din ce l-ai construit?

ALEXANDRU: Din ce se construiește un garaj! Din cărămidă, sau din scînduri, sau...

DOBRE: Mă gîndeam la fonduri...

ALEXANDRU: Eu am plecat, că îngheață motorul...

DOBRE: Lasă că-l dezgheți! Și zi-i așa! Cu banii tăi poți să faci ce vrei...

ALEXANDRU: Și ce, nu?

DOBRE: Dar cînd ți-ai construit garaj pentru mașina proprie, din fondurile Gospodăriei, unde au fost banii tăi?

ALEXANDRU: Și mașina unde-ai vrut s-o țin? În cîmp? În zăpadă? În ploaie? Iarna să înghețe motorul și vara să se scorojească vopseaua?

DOBRE: Așa că mai bine ai topit fondurile G.A.S.-ului!

ALEXANDRU: Eu am plecat că ne înzăpezim aici!

DOBRE: Și zi-i așa!

ALEXANDRU: Ce mai vrei?

DOBRE: Cum e cu linia aia electrică de forță pe care ai construit-o pentru locuința ta?

ALEXANDRU: Locuința aparține G.A.S.-ului!

DOBRE: Dar trebuie să ai fonduri speciale pentru chestia asta, nu să scoți 1 448 de lei din fondul de producție! Nu mă incurci dumneata pe mine!

ALEXANDRU: Nu te-ncurci?!

DOBRE: Nu mă-ncurci!

ALEXANDRU: Ei, ia să vedem! Turismul ăsta e al G.A.S.-ului?

DOBRE: Exact! Nu mă-ncurci, nene, nu nă-ncurci!

ALEXANDRU: Are radio?

DOBRE: Cine?

ALEXANDRU: Mașina asta! Are radio?

DOBRE: Ai dreptate! Dacă mai stăm mult aici, ne îngheață motoarele!

ALEXANDRU: Lasă că le dezghețăm noi!... Și zi-i așa!

DOBRE: Ce să zic așa? Am cumpărat un radio și l-am pus la mașina Gospodăriei! E adevărat că ciroul eu cu ea, dar e a G.A.S.-ului? E!

ALEXANDRU: Și cu ce l-ai cumpărat?

DOBRE: Ce?

ALEXANDRU: Aparatul de radio!

DOBRE: Ne înzăpezim, Alexandre, ne înzăpezim!

ALEXANDRU: Lasă că am eu lopeți! Și zi-i așa! Ai împrumutat pentru aparatul ăsta de radio 2 500 de lei fără forme legale de la Cooperativa agricolă de producție din comună.

DOBRE: Și dumneata nu ți-ai făcut garaj?

ALEXANDRU: Lasă acum garajul că sîntem la punctul «radio»! Și ce ai dat Coopera-

tivei în schimbul banilor împrumutați?

DOBRE: Și linie electrică de forță ți-ai făcut!

ALEXANDRU: Ai dat, tot fără forme legale, 2 400 kilograme azotat de amoniu! Ai avut la dumneata în sufragerie 2 400 kg de azotat de amoniu? Ce părere ai?

DOBRE: Ce părere să am? Nu puteai să-ți ții mașina în cîmp! Trebuia să-ți faci garaj! Erai obligat!

ALEXANDRU: Și nici dumneata nu puteai să umbli fără radio la mașină! Nu făcea!

DOBRE: Și dacă ți-ai tras linia aia electrică foarte bine ai făcut! În definitiv și Goethe a spus: Mai multă lumină!

ALEXANDRU: Atunci cum rămîne?

DOBRE: Cum să rămînă? N-am auzit, nu ne-am întâlnit, n-am vorbit! Hai noroc!

ALEXANDRU: Să trăiești! Și vorba cîntecului: Vezi ce bine ne-nțelegem noi doi?

Aici convorbirea imaginară a luat sfîrșit.

Dar, așa ca în filmele italienești, presupunem că e numai un «Fine del primo tempo». Desigur că abia acum în «Secondo tempo» o să fie palpitant. Pentru ca să înțelegă cei în cauză că fondurile gospodăriei nu sînt «Comoara din lacul de argint».

SORIN RĂȘCANU

— Îl trimit să vadă la ce «ședință» întîrzie Vasile...

Desen de V. TIMOC

Tovarășe Șef,

Subscrisul Matei Diaconu, văduv pensionar și bolnav de piatră la rinichi din orașul Suceava (eu sînt din orașul Suceava, nu piatra, ea fiind originară din Focșani, unde am produs-o pe cînd eram funcționar acolo), vă aduc — pe această cale — mulțumirile mele cele mai publice și recunoscătoare fiindcă — ceea ce timp de 20 de ani n-a putut să facă medicina și reprezentanții săi cei mai calificați în acest sector al corpului — ați izbutit să faceți dv. și colaboratorii dv., vindicîndu-mă complet și luîndu-mi definitiv această piatră de pe inimă, (respectiv rinichi) și numai în timpul record de 45 de zile.

Dar, să mă explic. Pe lângă suferințele fizice pe care această mizerabilă rocă mi le provoca de atîta vreme la rinichi, ea îmi mai provoca și alte suferințe morale tot

atît de dureroase și anume la inimă, împiedicîndu-mă să mă duc să-mi văd fiica, ginerele și nepoții, care locuiesc cu toții la Păltinoasa, unde riica mea și soțul ei sînt învățători, iar nepoții — gemeni.

Deși distanța dintre Suceava și Păltinoasa este relativ mică, eu nu o puteam parcurge nici cu autobuzul, nici cu brișca, din cauza zdruncinăturilor, care — la cea mai mică provocare — mi-ar fi mișcat piatra din loc și mi-ar fi produs una

din acele îngrozitoare crize de rinichi care m-ar fi transformat pînă la destinație în diferite rămășițe pămîntești.

Vă inchipuîți deci cu cită nerăbdare am așteptat darea în folosință a liniei ferate care s-a construit de către șantierul dv. între Suceava și Păltinoasa. În sfîrșit, această fericită zi a venit.

Era o dimineață senină și albastră, așa cum numai la noi pot fi diminețile de vară cu cerul spălat în albiile munților și întins la soare, pe virfurile brazilor, ca să se usuce, ca o maramă subțire. Gara, pavoazăta frumos, forfotea de lume: muncitori, ingineri, autorități, oaspeți etc.

După ceremonia și cuvîntările de rigoare, bariera de panglică a fost tăiată și trenul a pornit în aclamațiile multîmii.

Cunoscînd pe cineva din gară, am avut norocul să mă aflu și eu printre primii călători ai acestei prime călătorii. În fiecare stație, pînă la Păltinoasa, trenul a fost întîmpinat sărbătorește, cu flori, discursuri, urale și aplauze.

Bineînțeles, în gara Păltinoasa se aflau ca spectatori și cetățeni și copiii mei cu gemenii lor care, văzîndu-mă coborînd din tren, au rămas în corpore cu gurile căscate.

— E! Ce ziceți de surpriza asta, copii? Cu așa tren, fără să te zdruncine, stînd pe canapea moale, să tot călătorești chiar cu șapte mii de pietre la rinichi!

Bineînțeles, copiii nici n-au vrut să audă de intenția mea de a mă întoarce, a doua zi, la Suceava.

— Stai o săptămînă și cu noi, tată. Că acuma, dacă ai — vorba aia — tren la scară, ce-ți mai pasă! Si-am stat. Zece zile în cap.

TUDOR MUȘATESCU

SCRISORI GĂSITE

După care, încărcat de dragoste, de daruri, am fost condus la gară de întregul alai, făgăduind că — de aici încolo — o să viu cît mai des să-i vizitez.

La gară însă ne aștepta o surpriză. Trenul inaugurat fusese suspendat pînă la 16 septembrie, în urma unor lucrări de punere la punct necesare traseului și pe care trebuia să le execute șantierul 67 al I.C.T. Iași, pe care îl conduceți.

Ne-am întors acasă, spre bucuria, copiilor mei și la 16 septembrie eram, iarăși, protos, la gară. Pentru a afla însă că suspendarea trenului suspendat s-a prelungit pînă la 15 octombrie. La 15 octombrie — îmbrăcat cu paltonul lui gineri-meu, că se lăsase toamna și ploua rece (iar eu venisem în vară cu pantalonii de dril și pălărie la fel), ne-am prezentat iarăși la gară. Pentru a afla însă, din nou, că suspendarea suspendării trenului suspendat s-a mai amînat pînă la 1 noiembrie.

În asemenea condițiuni și neștiind dacă și cît o să se mai prelungască suspendarea suspendării suspendatului, nemaivînd nici ce să îmbrac și să încalt, știind că îmi lăsasem gospodăria de la Suceava în plata domnului, mi-am luat inima în dinți, curajul la spinare și testamentul olograf în buzunar și, — fără să spun nimic copiilor mei care nu m-ar fi lăsat să plec în ruptul capului, — am fugit de acasă și, m-am urcat în primul autobuz care mergea spre Suceava.

Cînd m-am dat jos la Suceava eram mai mult mort decît viu și așteptam, din clipă în clipă, să se producă criza care s-a și produs, dar cu manifestări și rezultate cu totul contrarii celor cu care eram obișnuit. În cursul nopții, din cauza emoțiilor și hurducăturilor prin care trecusem, am eliminat piatra. Și pentru totdeauna, după cum m-a asigurat medicul spitalului care m-a examinat a doua zi.

Drept care vă mulțumesc încă o dată din fundul rărunchilor și vă rămîn îndatorat pentru tot restul vieții.

Iar piatra am dus-o astăzi la Cooperativa «Bijuteria» să mi-o facă inel. Al dv. vindecăt de calea ferată,

Matei Diaconu

FILE DE ANTOLOGIE

IOACHIM BOTEZ

LA MOARTEA UNUI SCAMATOR

*Căruța morgei te-așteaptă-afară
Ca să te ia, tovarășe și frate.
Doi arlechini, cu măști îndurerate
Sicriul tău încet îl ridicară.*

*Un cal, un biciu, un uruit de roate
Și nori de praf tot bilciul înneacă.
În urma ta maghernița murdară,
Încremeni cu ușile căscate.*

*Așa te-ai dus pe ne'nturnata cale
Pe racla ta, de scînduri ne'mbrăcate
N-au fost cumini de flori... Gîndiră unii*

*Că tu scoteai din fundul șepcii tale
În fața-acelei lumi extaziate,
Grădini întregi de gingașe petunii.*

«Furnica» nr. 28 — din
15 martie 1912

MACII

*Ca o cascadă verde se coboară
Potopul de zorele peste gard
Și acolo, de cum se face seară,
Macii cei roșii se aprind și ard.*

*Ca niște lampioane mici... Ce stranii
Apar în noapțe roșii flori!
Doar degetele albe ale Anii
Și luna, le mai stinge uneori...*

*Dar într-o zi, n'grădina mea, oroare!
Ignobilele rațe au intrat,
Și lacome, și multe, și murdare
Toți macii mei, toți macii, i-au mîncat!*

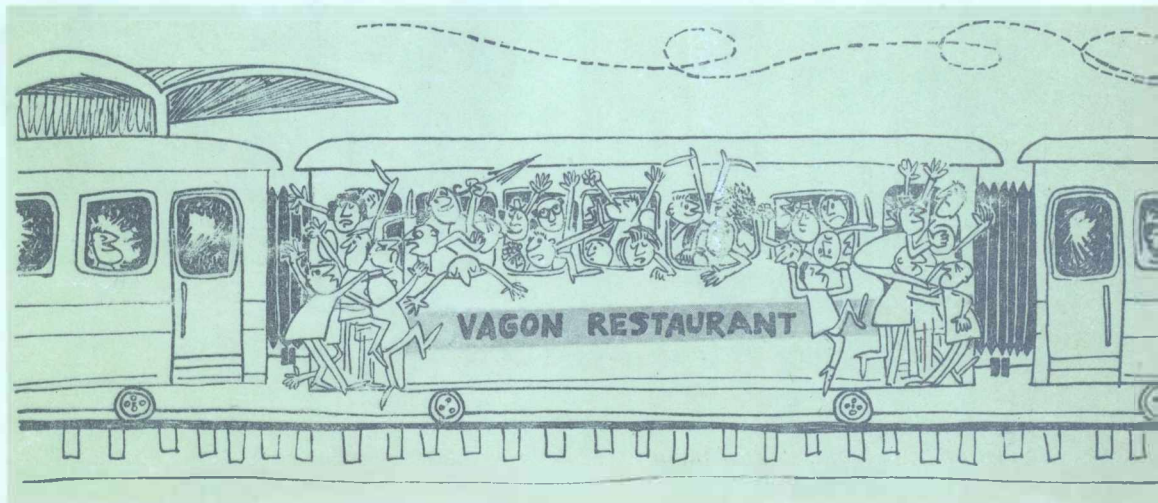
*Și'n locul lor, acuma e o jale:
Tulpine frînte s-au împrăștiat...
Iar ici și colo, ruptele petale
Ca petele de sînge închețat.*

*A fost gustoasă roșia saladă;
Căci rațele nici astăzi nu mai tac!
Se leagănă alene prin ogradă
Și parcă-mi fac în ciudă: mac, maac, maaac...*

«Furnica» nr. 40 — din
7 iunie 1912

În gara Oțelul Roșu, reg. Banat, recent renovată, spațiul pentru bufet nu a fost dat încă în folosință

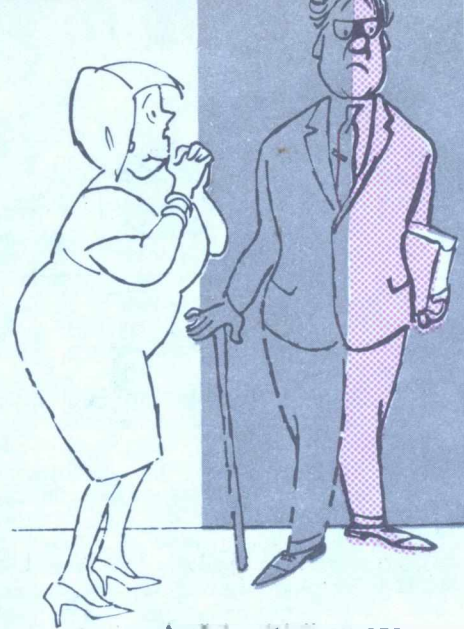

Plecarea din gara Oțelul Roșu

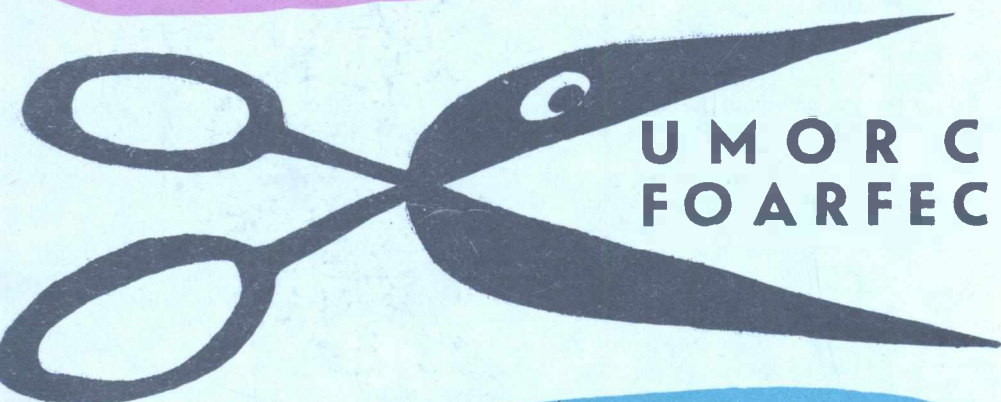
Desen de GROSU MIHAI

— O masă pentru două persoane!... Din «Jez» — R.S.F. Iugoslavia

— Astăzi criticii au analizat noul meu roman.
Din «Krokodil» — U.R.S.S.

UMOR CU FOARFECA

Din «Vie Nuove» — Italia

— «Cu-cu!»

FĂRĂ CUVINTE

Din «Noir et Blanc» — Franța

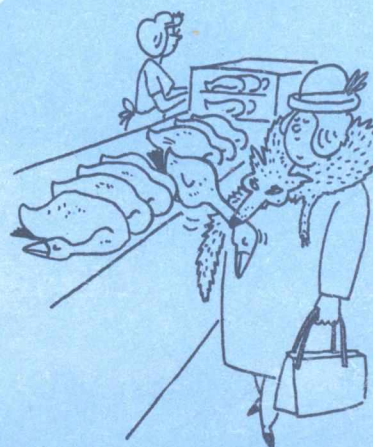

FĂRĂ CUVINTE

Din «Eulenspiegel» R.D. Germană

— Hei, cetățene, ce zbieri în timpul nopții? Aici oamenii dorm!

Din «Szpilki» — R.P. Polonă

FĂRĂ CUVINTE

Din «Nebelspalter» — Elveția

N. AURELIU

ÎN SOL- VABILA VĂDUVĂ

Nu, nu e o greșeală de tipar. Persoana de care vorbim, doamna Nhu, nu e inconsolabilă. Soțul dumneaei, domnul Nhu, fratele lui Ngo Dinh Diem, a răposat, după cum se știe, în mod cam violent. Dar dacă am spune că a fost regretat, nu am exagera. Am minți.

Dar să revenim la doamna Nhu. Pe vremea cind soțul ei mai trăia, ea a făcut o vizită în Statele Unite. Acolo a dat declarații și interviuri, a publicat articole, a apărut la televiziune. De fiecare dată a spus același lucru, pe toate tonurile: că regimul lui Diem e solid și de neclintit. Cîteva gloanțe au fost suficiente ca s-o dezmință. Dar doamna Nhu s-a consolată repede: nu era prima femeie pe care bărbații o înșelau în așteptările ei.

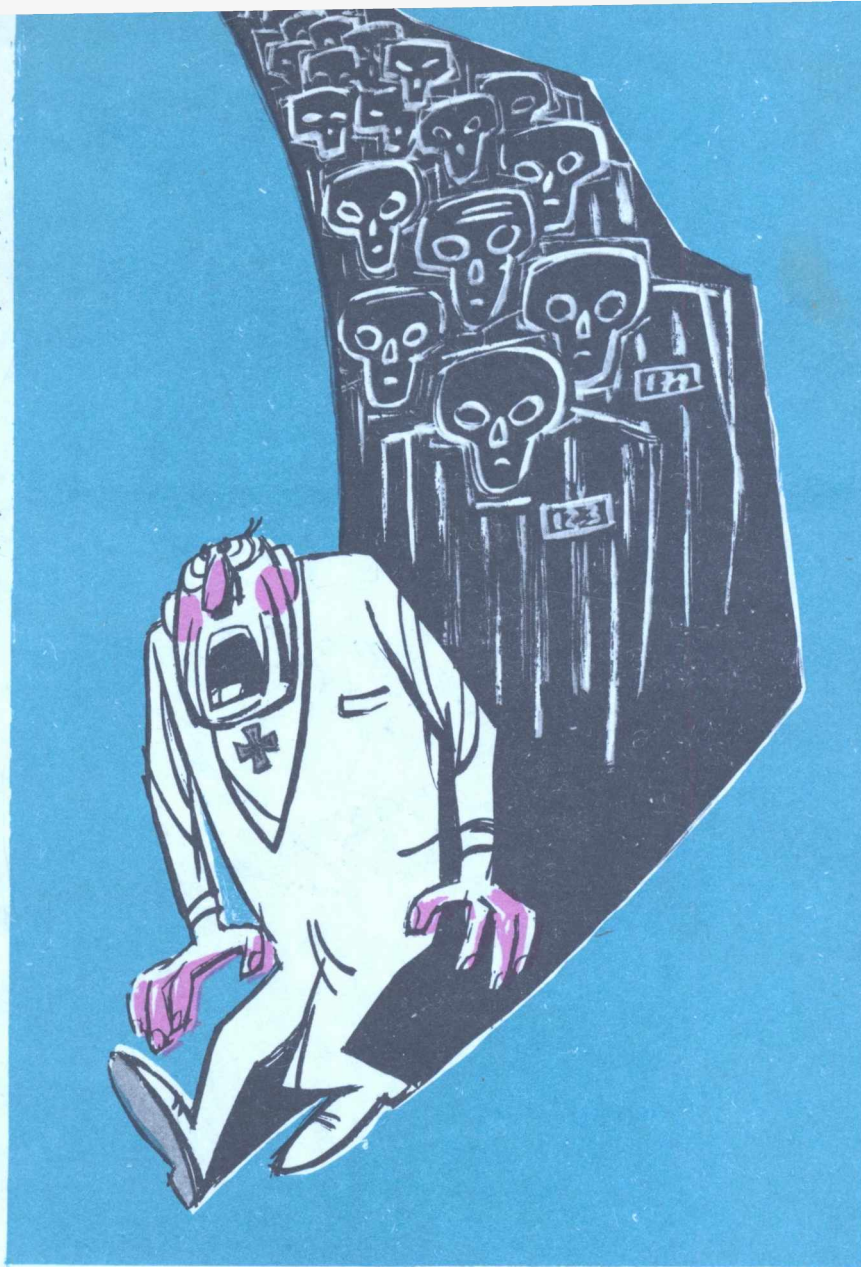
Cu prilejul aceleiași vizite, soția lui Nhu nu a făcut însă numai propagandă, ci și cumpărături. Printre furnizorii ei s-au numărat casa de mode Webster, firma de cosmetice «Charles of the Rita» și marele magazin Macy's. Notele de plată s-au ridicat în total la peste 120 000 de dolari. Pe care doamna Nhu nu s-a grăbit să le achite.

S-a grăbit chiar atît de puțin, încît acum — la mai bine de un an și jumătate de la data la care au fost efectuate cumpărăturile — nici unul din furnizorii nu și-a văzut banii. Ei au trimis mai întîi scrisori respectuoase, în care-și permiteau să amintească pe de departe de delicata problemă. Pe urmă scrisorile au rămas numai politicoase, iar evocarea delicatei probleme s-a făcut mai direct. După aceea scrisorile au devenit scurte și reci iar ceea ce fusese inițial o rugăminte s-a transformat într-o somație.

Dar doamna Nhu s-a dovedit mai solidă și mai de neclintit decît regimul defunctului Diem și n-a trimis nici un cent. Ajunse la disperare, casa de mode, firma de cosmetice și magazinul s-au adresat justiției. Sentința a fost categorică: clienta trebuie să plătească mărfurile achiziționate.

Revista franceză «L'Express», care relatează cele de mai sus, arată în încheiere că insolabila văduvă s-a adresat guvernului de la Saigon, cerîndu-i să achite suma respectivă. Ca argument a invocat probabil cunoscutul dicton: doliul subțire cu parale se ține.

Opinia publică internă și de peste hotare cere continuarea urmăririi în R.F.G. a criminalilor naziști peste termenul de prescripție.

Continuă să-l urmărească...

Desen de A. POCH

DESPRE OAMENI DE CULOARE ȘI DESPRE CALIFICARE

Pentru o familie de culoare din Africa de Sud e riscant să aibă copii. E riscant, pentru cazul cînd într-o zi tatălui i s-ar năzări să-l întrebe pe fiu:

— Ce vrei să ajungi, cînd te faci mare?

Riscul constă în aceea că puștiul poate să trîntească un răspuns cu totul nechibzuit, ca, de pildă:

— Cînd ajung mare, vreau să mă fac sudor.

În cazul acesta, tatăl a sfectit-o. Mama, și ea a băgat-o pe minecă. Într-un cuvînt, puștiul a pus-o de mămăligă pentru amindoi. Un negru care vrea să se facă sudor e totuna cu o balerină care vrea să se facă popă. Nu ține. N-are voie. Conform regulilor sud-africane, numai albi au voie să se facă sudori.

Același risc e dacă puștiul te blagoslovește cu periculosul răspuns:

— Vreau să mă fac timplar.

Și în acest caz grav, tatăl și mama au pătît-o. Așa le trebuie, dacă pină la vîrsta

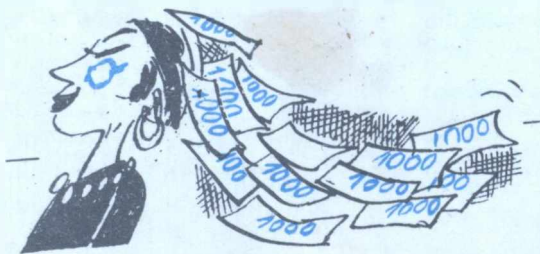
asta încă n-au explicat copilului că negrii n-au voie să ajungă sudori sau timplari! La fel de subversiv ar fi și dacă micul pretențios s-ar aventura să ajungă, de exemplu, medic, cizmar, avocat, artist, tinichigiu, inginer, zugrav. Negrii n-au voie să se angajeze la munci calificate.

Copilul cuminte trebuie să știe să se fe-rească de scarlatină, pojar, vărsat de vînt și calificare. Iar dacă vine cineva să-l întrebe «Ce vrei să te faci cînd ajungi mare?» trebuie să răspundă senin și fericit:

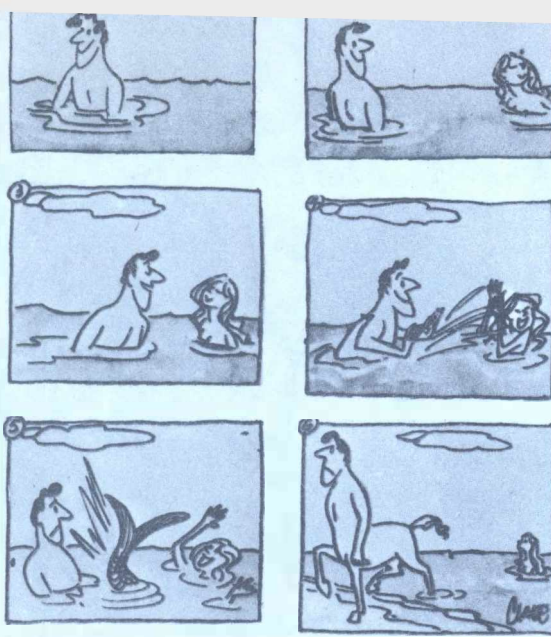
— Vreau să mă fac salahor.

În acest caz, totul este în regulă. Nimeni nu poate știrbi dreptul inalienabil al negrilor să se facă salahori, dacă vor. În această calitate, ei pot căra, de colo-colo, lăzi, saci, moloz, nisip, var, cărămizi și chiar colonialiști. Dar pe aceștia n-o să-i care de colo-colo. Ci de colo dincolo.

V.P.

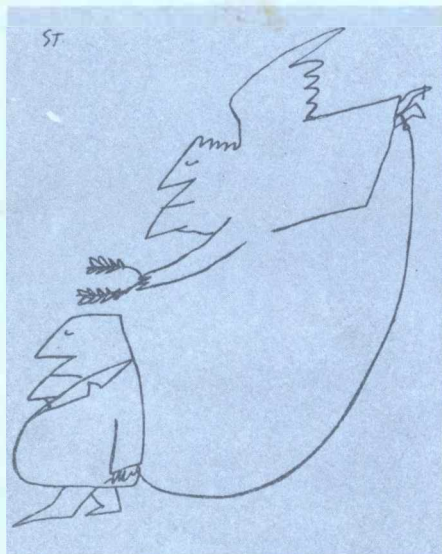

**DIN
EXPOZIȚIA
„ARTELE
GRAFICE
ÎN
S.U.A.”**

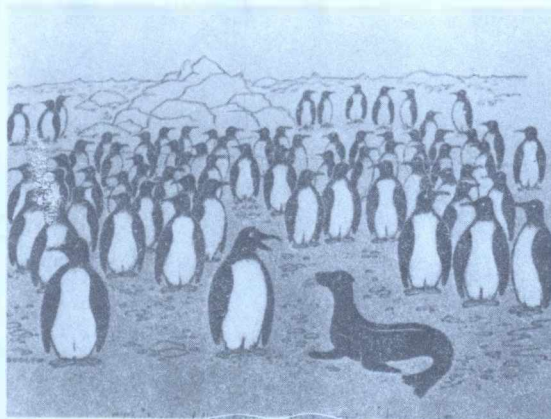
FĂRĂ CUVINTE

Suită de CLAUDE

FĂRĂ CUVINTE

Desen de SAUL STEINBERG

— E tocmai ce-mi place la tine. Nu ești la fel ca alții.

Desen de O. SOGLOW

UN „OF“

al unui cartof

Subsemnatul Cartof, de profesiune legumă, cu domiciliul stabil în pământ și flotant în oalele gospodinelor, vin să mă pling pe această cale (calea Victoriei 25) de o întâmplare care m-a făcut să-mi ies din coajă. Dar să vedeți cum a început tărășenia:

Împreună cu alți frațiori de-ai mei, așteptam să fim plantați la Cooperativa agricolă de producție Finațe, raionul Luduș, pentru a ne înmulți și a deveni apți de a fi prăjiți. Dar ne-am ars! (Nu la tigaie, ci din cauza inginerului-agronom Chibulcutean Ion și a conducerii cooperativei). Dumnealui, inginerului, i-a «incolțit» o idee în minte: Ce-ar fi, și-a zis, să plantăm cartofii în brazdele făcute de plugul tractorului?

— Originală și economicoasă inovație! a declarat consiliul de conducere al cooperativei. O să economisim o grămadă de zile-muncă fiindcă și așa eram cam în urmă cu lucrările de primăvară.

Noi, când am auzit despre ce «inovație» era vorba, cit eram de cartofi, ne-am reprofilat și de spaimă am... sfeclit-o. Puteam însă să ne punem cu coșcoaga inginerul-agronom? Așa că ne-am trezit făcând, vrînd-nevrînd, «O călătorie spre centrul pământului» (vorbă unui coleg de-al meu care văzuse filmul), căci brazdele erau foarte adânci. Ei, și am stat noi acolo, în «subsol», ca niște cartofi cumsecade ce eram, pînă a venit vremea recoltatului. Acum însă să te ții distracție: am început să ne jucăm de-a v-ați-ascunselea cu membrii cooperatori, care nu ne mai găseau și organizaseră adevărate ședințe-ghichitoare, pe tema «Cine ghicește unde-s cartofii, ciștigă». Dar concurenții au pierdut pentru asta multe zile-muncă. Atunci s-a hotărît începerea săpăturilor pentru descoperirea noastră, la care a fost mobilizată o armată de oameni.

— Iată-ne și în chip de descoperiri arheologice, zise un cartof care era umblat prin lume (într-o sacoșă!).

Și s-au pus membrii cooperatori pe săpat, cu cazmale, din pricina căroră, unii dintre noi ieșeam la suprafață gata tăiați felii, numai buni de puși în tigaie.

Cu chiu cu vai ne-au scos afară pe toți (citiți mai eram!) și astăzi se cheltuie pentru noi mai multe zile-muncă decît era necesar.

De aceea, noi ne adresăm surioarei noastre «Urzica», ea fiind tot un fel de «legumă» (nu degeaba o mîncîncă unii), și o rugăm să-i felicite pe «inovatorii» de la Cooperativa agricolă de producție Finațe, în numele nostru, al cartofilor, pentru că, datorită lor, sintem astăzi la mare preț (de cost!). Cit despre metoda de a planta cartofii în brazdele lăsate de plugul tractorului, aceasta s-a dovedit a fi superficială, fapt pentru care dorim ca agronomul să se dea pe... brazdă că, dacă nu o să se lase de astfel de săpături, pe urmă o să se plîngă că l-au «săpat» cartofii pe el!

Cu mulțumiri cartofărești!
Un cartof din Finațe
p. conf. GRIGORE POP

In accelerat

Bilet de tren se ia și de la poștă, pentru că și poșta își trimite scrisorile cu trenul. Compensație.

Cer un loc pentru acceleratul de 21 și zece minute din ziua de 2 noiembrie anul trecut:

— Pină la Iași. A doua. Vă rog să fie la fereastră!

— Poftim, Vagon 3, locul 28.

Cu un sfert de oră înainte de plecare îmi caut vagonul și locul. Vagon 3, loc 28. Pun valiza în plasă și mă așez. E plin. Schimburi de priviri, studieri reciproce, tuse pregătitoare a întrebării, destinația, fumați, cînd ajungem, o fi frig la Iași, etc., etc. Deodată un pasager nou venit mi se adresează:

— Nu vă supărați, stați pe locul meu!

Verific încă o dată numărul de pe spetează: 28. Sint reglementar.

— Cred că vă înșelați, tovarășe. Stau pe numărul 28.

— Da, aveți perfectă dreptate, dar vedeți dumneavoastră, e 28 gravat! Deasupra aveți scris 41, cu cretă, care e numărul meu. Dumneavoastră trebuie să vă cău-

tați numărul 28, scris cu tibișir. Aia e cel bun.

M-am informat. Îmi iau bagajul și străbat compartimentele vecine pînă alu și numărul scris cu cretă: 28. Așa-i! Numai că nu-l pot ocupa. Pe el stă o doamnă care mă măsoară acru.

— Vă rog să mă iertați. Mi-ați luat locul. E 28. Uitați-vă, biletul meu...

— Pardon. O fi 28, dar aici, pe locul meu, 28 e scris cu creta. Numărul gravat e cel valabil, cel de la «fabrică»; și rise singură ca de un spirit colosal.

— M-am informat, adause doamna tranșant.

Nu-mi rămînea decît să caut un ceferist să-mi explice fenomenul. Îl găsec.

— De, eu nu «funcționez» la trenul ăsta, dar cred că alea cu creta sint cele bune.

— Ei, vedeți, doamnă?

— Eu, s-o știți, nu mă scol de-aici nici moartă!

După alte citeva ture de-a lungul peronului, descopăr în depăr-

tare un lampion ambulant, salvator, E șeful oficial al trenului, Solomonul traseului. Se aude pe culoar:

— Ce facem? Dă-o dracului de ireabă! Care-i situația? Creta sau tiparul? Ce scandal! Unde stăm? Ce inseamnă asta?

*

În adevăr vagonul devenise un furnicar răscolit.

— Stați, tovarăși, și nu vă enervați! Toată lumca se așează pe numerele gravate.

— Dar cele cu cretă?

— Le anulăm. Nu mai sint bune.

— De unde au mai apărut?

— Sint «restanțele» trenurilor internaționale. Valabile numai din străinătate. Aici le ștergem. Voiaj plăcut!

Se aprind țigări. Surisuri. Numai doamna continuă, înțepată și biruitoare:

— Ei tovarășe, ai văzut că avusei dreptate? Alea gravate, ce dumnezeu...

VIRGIL GHEORGHIU

MERE... PIPERATE

Merele piperate sînt realizarea unui anume Eugen Dobrescu, șef al secției magazine de la G.A.S. Popești-Sere, pendinte de Trustul GOSTAT al Capitalei.

Pe linia aprovizionării, Eugen Dobrescu lucrează de comun acord cu Gh. Manolache, contabil-șef al G.A.S.-ului. Îi spune: «Șefule, mă reped o leacă prin țară după niște marfă!» Conform dispozițiilor, trebuie să se ducă la tirgiuie numai prin gospodării de stat. Că doar este șef al secției magazine GOSTAT, nu Aprozar.

Așa a procedat totdeauna Eugen Dobrescu, pînă într-o zi, cînd a nimerit prin părțile Fălticeniilor. Acolo s-a abătut și pe la Cooperativa agricolă de producție din Rădășeni. Aveau niște mere care, dacă închideai ochii, vedeai vitrinele magazinelor pline numai cu ele. Deci și șeful a închis ochii... față de dispozițiile care îi permiteau achizițiile numai de la G.A.S.-uri, întrebînd pe membrii cooperatori dacă-s de vînzare fructele. Aceștia i-au spus că vînd merele dar numai la prețul de detaliu. Cumpărătorul a dat din umeri:

— Cine vrea mere, trebuie să vrea și prețul lor, plus costul transportului și beneficiul nostru!

Așa se face că în magazinele GOSTAT au apărut 68 000 kg de

mere, o primă tranșă din livezile pe care Rădășenii le transferau la București. Iar cumpărătorii din Capitală, fără a gusta din ele (gustatul și alegerea cu mîna sînt oprite în magazine), au constatat că sînt piperate... la preț. Ca dovadă, la toată cantitatea era o diferență de preț de circa 18 000 lei. Spunea cetățenii pe dreptate:

— Dacă și în rai, merele ar fi avut prețul ăsta, Adam și Eva nu mai ajungeau pămînteni. Că mărul cu pricina rămînea pe ram ca un globuleț în Pomul de iarnă!

Pînă la urmă, cumpărătorii au scăpat de diferența aceasta de preț intrucît celelalte 92 000 kg de mere n-au mai sosit de la Rădășeni. Organele de inspecție ale GOSTAT-ului le-au oprit. Nu pentru controlori, ci pentru membrii cooperatori din părțile Fălticeniilor, ca să le dea la piață singuri, fără ajutorul G.A.S.-ului Popești-Sere.

Nu știm însă ce s-a întîmplat pînă la urmă cu Eugen Dobrescu. Un lucru este cert. Dacă și soția lui a fost una din cumpărătoarele merelor... piperate din magazinele GOSTAT-ului și află povestea, să te ții cicăleală. Ceea ce înseamnă că din mere se face compot, prăjituri și chiar... salată, cu ou și cu oțet!

V.D. POPA

A R E S T U R I D E O D I N I O A R Ă

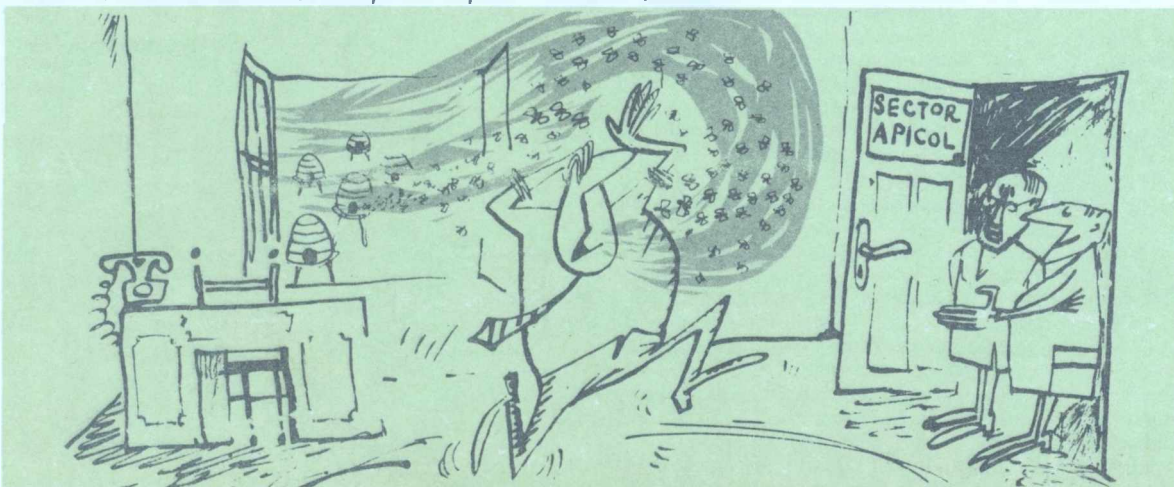
(Urmare din pag. 3)

Cam puțin pentru două sute de capete. Am plecat de acolo și am venit încoa. De bucurie că am scăpat, m-a pus dracu să mă duc la unul din Anadolchioi și am băut amîndoi. Pe urmă i-am spus toate și m-am culcat. După ce am dormit m-am pomenit că vin și mă arestează: mă vinduse mișelul, m-a dat pe mîna ăstora de aici! Da' n-o să-mi scape el! Eu ies de aici în douăzeci și patru de ore, ascultă-mă pe mine, domnule! Eu sînt calm. Omul trebuie să fie totdeauna

calm. Am trimes vorbă să-mi trimeată niște bani, am la unu de p-aici, șase mii de lei. Scap eu și să vezi ce-i fac eu Iudei! Totul e singele rece. Oriunde ai fi, chiar pe marginea prăpastiei, să nu te sperii fiindcă prăpastia nu vine la dumneata, te duci dumneata la ea, dacă nu ești calm. Ne mai vedem noi și ți-oi mai spune. Mă recomand...»

Și mi-a întins mîna ca un gentleman, declamîndu-și numele ca și cum ar fi spus lordul «cutare».

La Cooperativa agricolă de producție Bilca, raionul Rădăuți, sectorul apicol a rămas în urmă, datorită slabei preocupări a apicultorului cooperativei.

— Privește cită intuiție pe viețuitoarele astea mici. Tocmai dumnealui e șeful sectorului apicol!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Draga mea, nu mă aștepta cu masa, sînt... reținut la birou!

Desen de RIK AUERBACH

exact aceeași vîrstă și totuși nu mă doare.

Dialog

— Uf, ce căldură! Treizeci și șase de grade la umbră!

— Păi, cine te pune să stai la umbră?

În provincie

— De ce n-or fi pus gara mai aproape de oraș?

— Era absurd: ar fi fost departe de linia ferată!

Nicotina

— Două grame de nicotină sînt de ajuns să omoare un cal.

— Dumnezeule! Ce-i trebuie calului să fumeze?

Urechile

— Tată, elefantul își trage copiii de urechi?

— Nu.

— Păcat. Niște urechi atît de mari să stea fără nici un folos!

Părinți și copii

După o admonestare corporală:
— Te doare, Nicușor? Să-ți spun drept, pe mine, ca tată, mă doare mai rău.

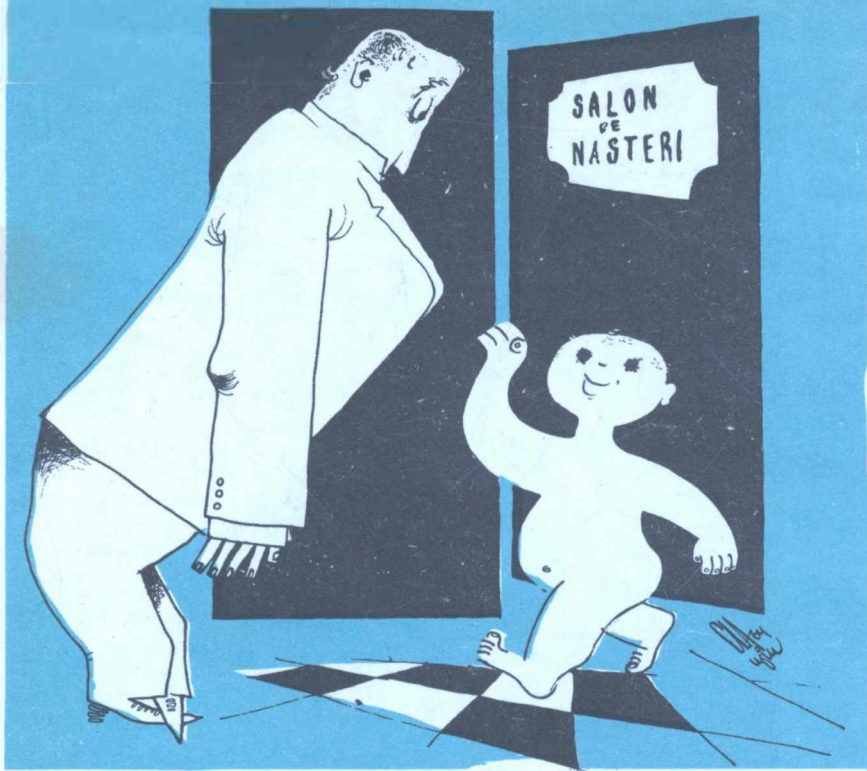
— Da, dar pe tine nu te doare tot în locul ăsta...

Cum vorbim

— Am luat bicicleta și în trei ore am fost la Predeal.

— Imposibil.

— Ba-i foarte posibil: am pus bicicleta la vagonul de bagaje și am mers cu trenul...

SUPERPRECOCITATE

— Ura, bătrîne! Mă aștepți de mult?...

Desen de N. CLAUDIU

Păbojul PURZĂCĂII

Trei vagoane de var

G.A.S. Ostrov a ținut în portul Călărași o cantitate de trei vagoane de var, timp de o lună de zile, în aer liber, în voia tuturor intemperiilor, încât o bună parte din var s-a degradat.

Acum, tovarășii gospodari de la G.A.S. Ostrov fac socoteala pagubei.

Cînd tovarășii gospodari de la G.A.S. Ostrov vor termina această socoteală, se va putea spune despre dinșii că sînt niște oameni cu socoteală.

Comerț condiționat

Gestionara Vereș Iuliana de la magazinul alimentar din comuna Lechința (raionul Bistrița) vindea unele articole în mod condiționat. De exemplu, ulei comestibil vindea numai persoanelor care cumpărau și cite o sticlă de... apă minerală.

Aflînd despre această condiționare, tot așa a procedat și U.R.C.C. Bistrița față de numita gestionară: condiționat. Adică, amenda pe care i-a aplicat-o pentru acest abuz, i-a aplicat-o cu... condiția ca... altă dată să nu mai facă.

Aprozar operativ

De la silozul Aprozar din Bucureștii Noi s-a transportat cu autocamionul nr. 36 927 B o cantitate de cartofi la unitatea Aprozar nr. 72 din bulevardul Bucureștii Noi nr. 149.

Distanța: 300 de metri.

Ca să parcurgă acești 300 de metri, autocamionul respectiv a circulat... 17 kilometri.

Salariații de la unitatea nr. 72 (gestionar: Pirșan Vasile), ținînd să fie marfa recîntărită au obligat pe șofer să se deplaseze cu autocamionul, pentru recîntărirea cartofilor, pînă la o basculă aflată la o distanță de 17 kilometri, deși cîntarul silozului Aprozar Bucureștii Noi era situat la numai 300 de metri.

De cînd cu această năzbitie, circulă printre gestionarii Aprozarelor din București următorul proverb: Spune-mi unde cîntărești cartofii, ca să te... cîntăresc ce fel de gestionar ești!

Sanitar la Erghevița

Am semnalat Sfatului popular al raionului Turnu Severin că unii salariați de la circumscripția sanitară din comuna Erghevița nu-și îndeplinesc conștiincios serviciul.

Răspuns: Pentru deficiențele dovedite în muncă, asistentul Paleacu Tănase a fost sancționat cu «mustrare», iar asistenta Ruican Ecaterina a fost retrogradată.

Logic! Asistenta medicală Ruican Ecaterina avea față de pacienți o comportare... retrogradă. Așa că a fost foarte normal să fie... retrogradată.

Un cinema prea sonor

La cinematograful din cartierul Nicolina din Iași nu se poate auzi bine ce spun eroii de pe ecran, datorită zgomotelor din sală.

Ușile sînt tot timpul trîntite, iar scaunele — fiind în majoritate stricate — scîrție la orice mișcare.

Totodată, personalul cinematografului permite spectatorilor să intre în sală cu copii mici, chiar sub doi ani, care plîng, iar uneori sînt admiși în sală și cetățeni veniți direct de la piață cu diverse orătării (cocoși, găini, rațe), care, cînd e acțiunea de pe pînză mai palpitanță, fac în sală ca în ogradă: cucurigu! cotcodac! și mac-mac!

La sesizarea Urzicii în această chestiune, Intreprinderea cinematografică regională Iași răspunde că a luat măsurile convenite.

Foarte bine! Un cinematograful în care ar mai asista la film găinile și rațele, ar fi un cinematograful de care ar ride și curcile.

C. RĂBOJ

Misteru bras

— Reportaj pentru persoane cu electrocardiograma normală —

... 1 aprilie 1963... Dimineață cu ceață... Bărbatul care iscodește clădirile din orașul Sighișoara e șeful șantierului. Deodată, arătînd oamenilor grupați în jurul său o clădire masivă, el rostește: «Aici! Haidem!»... Și oamenii au pornit să atace... lucrările de renovare ale braseriei și hotelului «Central», întocmit după un proiect al DSAPC Brașov. Cînd lucrările preliminare erau gata, oamenii au văzut apărîndu-le în față...

Necunoscutul mascat

Necunoscutul s-a dovedit a fi... terenul cu situații neprevăzute în proiect. Proiectanții, chemați la locul unde uciseseră bani, materiale și muncă au soluționat prin alt proiect ceea ce trebuiau să soluționeze prin cel anterior... S-a lucrat din nou și totul a mers ca-n filme pînă în clipa cînd au apărut beneficiarele IGO Sighișoara — pentru hotel — și OCL Mixt pentru braserie. Și văzînd cum s-a lucrat, s-au pornit pe-un plîns rimat: «Iară au făcut-o lată! Vrem intrare separată!».

Într-adevăr, proiectanții n-avuseseră o asemenea idee. Sensibili însă la versuri și operativi în refaceri, proiectanții au refăcut proiectul, de data asta fiind atenți la intrare ca să nu iasă prost. Drept urmare, urmează o scurtă perioadă de dărimare a celor ce s-au construit și o alta de construire, după noul proiect. Lucrarea a fost gata, dar în clipa inaugurării apare...

«Omul cu mîna pe clanță»

Dinsul, apasă clanța ușii de la braserie, intră și rostește gutural: «Jos cu tot ce ați lucrat intrucît noi am preluat...». Neavînd la îndemînă rime destule, a explicat în proză că este tată, mamă și unic beneficiar al braseriei și hotelului, care din mai 1964, au fost preluate de T.A.P. «Carpați» din Brașov.

Unele filme de animație sînt tributare didacticismului sau simplismului

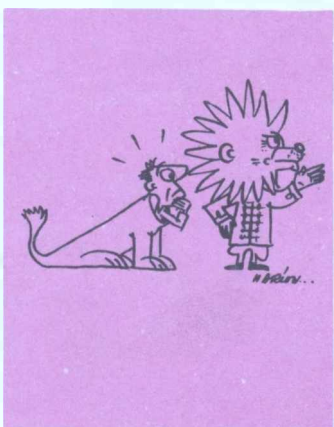
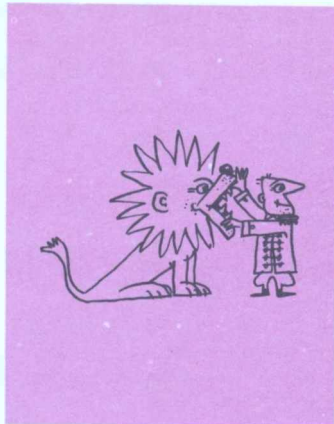

— Ei, acum copiii, ia spuneți cum vi s-a părut filmul nostru de desen animat? — Cam copilăros!

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

l de la erie

Desen de N. ARION

N. MINEI

— Să le stăpiniți sănătoși! le-a urat șeful șantierului.

— Și dumneavoastră... să le dărimați tot așa! i-a răspuns beneficiarul, și a cerut modificarea proiectului! Dorea ceva monumental. Până la modificarea proiectului modificat și răsmoificat, ca să se cîștige timp, s-a lucrat după principiul «ce faci azi, dărimă miine!». adică pe bază de numeroase schițe predate pe parcurs de proiectant, schițe care se anulau una pe alta.

Atenție! De acum înainte misterul continuă cu...

Omul de lut din gang

— Cine ești? strigă un lucrător.

— Un vechi membru al Casei de Ajutor Reciproc, în trecere prin Sighișoara, răspunde Omul de lut. Am vrut să innoptez în acest hotel și mi s-a spus că intrarea e prin gang... Am căzut de pe balustradă.

— Curaj amice, îl îmbărbătară lucrătorii. Curind o să fie mai bine, că primim proiectul modificat definitiv...

— Da?... Și atunci, pe unde o să fie intrarea în hotel?

— Dracu știe, răspunde șeful. Deocamdată proiectul definitiv... provizoriu, ne-a fost trimis fără avizele legale și după ce am lucrat conform lui, el a fost respins de CSCAS întrucât proiectantul din Brașov iar n-a prevăzut soluții corespunzătoare... Acum vino cu noi și stai cuminte în patul duminale, că avem treabă: trebuie să demolăm planșoul hotelului pe care de-abia l-am construit așa cum cerea proiectul...

— Și cînd terminați cu demolarea celor ce construiți?

— Nu știu, fiule, răspunde șeful șantierului, cu lacrimi în glas.

— Dar de prelungirea asta exagerată a duratei de execuție și de fondurile irosite, cine răspunde? întrebă vechiul membru al C.A.R.

...Peste întrebare s-a așternut o tăcere grea... S-o ascultăm în tăcere și să vedem cît durează.

VASILE RĂDULESCU

FĂRĂ CUVINTE

Fabrica de confecții Bacău, datorită neaprovizionării la timp etichete, 3 000 de costume au trebuit să fie repuse în fabricație.

— Bravo, aici se intră direct, fără etichetă!

— Vai, să nu pomeniți de etichete în fața tov. director!!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Zefirescu se ridică ultimul la cuvînt, cerindu-și scuze de la început că nu s-a înscris pe lista vorbitorilor. A crezut însă că nu va avea nimic de spus. Îi pare rău că se vede nevoit să întîrzie cu cîteva minute partea cea mai interesantă a ședinței — cea în care tovarășul director va trage concluziile — punînd toate punctele pe i și atingînd toate problemele. Și nu cumva să fie greșit înțeles: tovarășul director nu numai că va atinge problemele, ci le va și rezolva cu competența care-l caracterizează.

Dar nu despre asta vrea să vorbească. El, Zefirescu, lucrează — după cum se știe — la administrativ și administrativul — după cum de asemenea se știe — joacă un rol modest în fabrică. Prea modest chiar, găsesc unii. El, Zefirescu, nu se pronunță în privința aceasta, aflîndu-se direct în cauză. Au fost tovarășii care l-au întrebat: «Bine, mă, de ce nu te agiți și tu să capeți ceea ce îți se cuvine? Nu vezi ce primă mică îți-au dat pe trimestrul trecut?» Dar el le-a răspuns: «Lăsați, băieți, tovarășul director știe ce face. Dacă mi-a dat o primă mică pe trimestrul trecut, înseamnă că imi va da o primă mare pe trimestrul viitor».

Dar nici despre asta nu vrea să vorbească. El, Zefirescu, a fost criticat de ceilalți tovarășii. Era și normal: cine lucrează la administrație — după cum se știe — e calul de bătaie al tuturor. Un cal cu răspundere mare și cu primă mică. Nu că n-ar avea și lipsuri. Are, cine nu are? Totuși parcă s-a exagerat nițeluș și...

Dar nici despre asta nu vrea să vorbească. Dacă are de gînd să vorbească despre ceva mai întîi ar ruga să nu fie întrerupt. Există o problemă care-l preocupă. Aici, în ședință, s-au găsit mulți tovarășii care să-l laude pe inginerul Partenie. Foarte bine! El, Zefirescu, n-are nimic împotriva tovarășului Partenie. Nici măcar nu contestă că acesta are unele merite în producție: reducerea prețului de cost în secția sa cu 12%, ridicarea productivității cu 9%, creșterea calității produselor etc... Dar el, Zefirescu, este de părere că și în privința asta s-a exagerat nițeluș. Nițeluș cam mult. Așa se întîmplă, după cum se știe: unii cu foloasele, alții cu ponoasele.

Din cele spuse pînă acum de ceilalți ar reieși că tovarășul Partenie este un om perfect. Or, lucrurile nu stau chiar așa. După cum se știe nimeni nu este perfect. Sau aproape nimeni. El, Zefirescu, ar dori să inarmeze pe tovarășul director, înaintea concluziilor, cu cîteva date privitoare la tovarășul Partenie. Acesta dă dovadă de lipsă de grijă față de bunul obștesc. Nu mai departe decît alaltăieri a

notat cinci cuvinte — cinci cuvinte, atît! — pe o coală de hîrtie, pe urmă nu i-a plăcut ce a scris și a rupt foaia în bucățele. Pentru ce? Nu putea șterge cele cinci cuvinte și folosi coala mai departe?

Cum e un fleac? Nu-i deloc un fleac. Iată, el, Zefirescu, poate face o mică socoteală: dacă înmulțim 365 de zile — poftim, 330 scăzînd concediile și sărbătorile legale — cu douăzeci de ani, înseamnă că în acest interval tovarășul Partenie va consuma 6 600 de coli de hîrtie și...

De ce socotește pe douăzeci de ani? A mai rugat o dată să nu fie întrerupt, dar degeaba. Socotește pe douăzeci de ani pentru că el, Zefirescu, are privirea îndreptată spre viitor și vede mai departe de lungul nasului... Așadar, 6 600 de coli. Să înmulțim acum această cantitate cu numărul salariaților din fabrica noastră: 6 600 ori 2 000...

De unde au ieșit 2 000 cînd nu sînt decît 480? Foarte simplu: în douăzeci de ani există, după cum se știe, toate premisele ca fabrica să se dezvolte, să ia amploare. E mai mult decît probabil că atunci va avea 2 000 de salariați, ceea ce înseamnă 13 200 000 de coli irosite din vina tovarășului Partenie.

Dacă mai are și altceva de criticat? Mai are multe, cu condiția să nu fie întrerupt mereu. El, Zefirescu, ține foarte mult la curățenia întreprinderii. După cum se știe, a luat măsuri pentru ca unul din aspiratoarele de praf, care era defect, să fie reparat într-un timp record. Asta s-a întîmplat chiar în trimestrul trecut, cînd a căpătat, drept mulțumire, o primă pe care unii tovarășii au găsit-o foarte mică.

Nu, nu la asta are de gînd să revie cum insinuează tovarășii care l-au întrerupt din nou. Ci la atitudinea tovarășului Partenie în problema curățeniei. Tovarășul Partenie, atît de elogiat în această ședință, a fost superficial în ceea ce privește ștergerea galoșilor pe grătarul de la intrare. Ii freacă de două-trei ori și gata. După cum se știe, asta nu-i suficient. Urmarea e că lasă urme de noroi pe care el, Zefirescu, le-a văzut cu ochii săi în cîteva rînduri.

Da, are și alte lipsuri, și mai grave. Felul în care tovarășul Partenie se poartă cu oamenii, de exemplu. Există un tovarăș care, întîlnindu-se cu tovarășul Partenie, i-a dat politicos «bună dimineața». Și ce i-a răspuns tovarășul Partenie, pentru care aici s-au găsit numai cuvinte de laudă? I-a răspuns: «Bună!» Așa, scurt și din virful buzelor. El, Zefirescu, întrebă pe ceilalți: oare îi era atît de greu tovarășului Partenie să pronunțe și substantivul «dimineața»? Nu

(Urmare în pag. 15)

NEVROZĂ ASTENICĂ

— Ce-ai, Mitică?
 — Nevroză. Salutare!
 — Stai, băiatule! Poate îți pot da vreun ajutor!
 — N-am nevoie de ajutorul nimănui!
 Hotărît lucru, amicul Mitică e într-o stare de irascibilitate suspectă.
 — Măi Mitică, am impresia că e grav! îi răspunse Costică îngrijat.
 — Ha, ha, ha... (rise ca Mefisto după ce îl îndemnă pe Faust să-i dăruiască Margaretei o casetă cu bijuterii false). Nu vezi? Sînt sănătos run! Fier! Oțel!
 — După starea ta de acum nu s-ar zice!
 — Ai observat și tu?
 — Firește! Și sînt foarte îngrijat.
 — Toți au observat! gemu Mitică jalnic. Așa de la «Alimentara», căruia i-am cerut făină, plătindu-i foi de dafin, tutungiul de la care am pretins foi de plăcintă în loc de «Aroma», soția, care mi-a cerut bicarbonat și i-am dat pudră de talc... tu care...
 — Nu, nu-ți cer nimic, Mitică! Liniștește-te!
 — Toți au observat în afară de medic! continuă agitat Mitică.
 — Nu se poate, Mitică!
 — Ba uite că se poate! Am fost la policlinică... îți repet d-a fir-a 'păr... nu-ți ascund nimic tie... medicul m-a primit foarte politicos și a început:
 — Ce te doare?
 — Nimic.

— Păi atunci e bine!
 — Ba nu e bine. Fiindcă dacă nu mă doare nimic și totuși vin aici înseamnă că am ceva!
 — Ia să vedem! îmi spuse el. Ia loc.
 Mă așez foarte agitat.
 — Poftă de mâncare ai?
 — N-am!
 — Ce măninci la prînz?
 — Ce-mi gătește soția.
 — Și ce-ți gătește de obicei?
 — Ce nu-mi place.
 — Și atunci de unde știi că n-ai poftă de mâncare?
 — Văd după aperitivele pe care le iau în oraș. Acasă nu mai mînc nimic!
 — Cît dormi?
 — Trei ore!
 — Pe noapte?
 — Nu. Pe birou.
 — Acasă cît dormi?
 — După masă și noaptea. Restul zilei stau treaz.
 — Dormi agitat?
 — Nu.
 — Te zvircolești?
 — Nu. Dorm profund.
 — După munca de birou te simți extenuat?
 — La maximum.
 — Și ce faci?
 — Mă duc la cinema.
 — Te cerți cu cei din jur?
 — Numai cînd nu găsesc bilete!
 — Valeriană iei?
 — Numai cînd nu iau primă.
 — De cîți ani ești căsătorit?
 — De șase ani.
 — De cînd nu te simți bine?
 — De cînd sînt căsătorit.
 — Fumezi?
 — Da.
 — Cîte țigări pe zi?
 — Trei...
 — Normal.
 — Trei acasă și treizeci la birou.
 — Cît bei la masă?
 — Un pahar cu apă minerală.
 — Seara ce bei? Ceai, lapte, cacao?
 — Panciu!
 — Obosești repede?
 — Foarte repede.
 — Cînd începe oboseala?
 — Cam de la primul referat.
 — Te scoli obosit?
 — Numai cînd mă așed odihnit.
 — De cite ori ai fost operat?
 — De trei ori. O dată de apendicită și de două ori în tramvai.
 — Părinții d-tale trăiesc?
 — Numai mama care s-a prăpădit acuma. Tata a murit de mult.
 — De boală?
 — Nu. De camion.

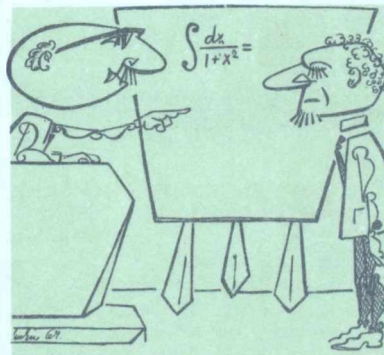
— Accident?
 — Nu. Prinsoare. Le-a spus prietenilor la bodegă că el dacă se repede într-un camion de o tonă, îl oprește pe loc.
 — Și?
 — L-a oprit camionul pe el. A nimerit peste unul de cinci tone!
 — De ce a suferit tatăl d-tale în timpul vieții?
 — Din cauza mamei!
 — Mai ai frați? Surori?
 — Numai doi frați. Unul mai mare și altul mai mic.
 — Ce faci?
 — De cel mare nu mai știu, că a murit acum opt ani, iar cel mic a renunțat să se mai nască.
 — Copii ai?
 — Numai un băiat al primei mele neveste cu primul ei bărbat.
 — Ce muncă mai duci în afară de cea pe care o ai?
 — Mai încerc să duc și munca de acasă ca pe cea de la birou, dar nu se prinde, că mă vede nevastă-mea!
 — Nevasta d-tale lucrează?
 — Da.
 — Ce?
 — Un pulover pentru mine.
 Îți inchipui că după asemenea discuție ar fi trebuit să fiu internat direct în ospiciu; continuă Mitică. Dar ce nu i-am spus? Că mi-e greață... că îmi lăcrimează ochii... că sînt balonat. Ridea tot timpul. Pe urmă m-a pus să stau cu limba afară și mi-a scris o rețetă. Ce crezi că mi-a dat? Sulfat de sodiu pentru greață! Zic: — Da pentru astenia mea? Parcă a căzut din lună.
 — Care astenie?
 — Asta pe care o am!
 — N-ai nimic, frate! Ești sănătos tun și băiat de viață! Hai, du-te la serviciu și mai treci din cînd în cînd pe la mine... ești tare simpatic! (furios). Ei, ce mai ai de spus, Costică?
 — Are dreptate. Ești simpatic, nimic de zis!
 — Păi bine mă, eu m-am dus la el că să-i fiu simpatic? Eu îi răspundeam așa că doar mi-o da un certificat de boală... altfel cum crezi că i-aș fi spus că tata s-a repezit în camion?!
 — Va să zică nu ești astenic, Mitică?
 — Sînt invitat simbătă la nașume, la Buzău. A tăiat porcul... șorică... piftie... un blestemat de vin... și medicul ce ajutor îmi dă? Mă ține o oră ca să-mi dea un purgativ? Aștia-s medici? Rid de tine și tu, ești... vorba aia, pe

moarte!... Ehe!
 — Va să zică din porc se trage astenia? Mitică schimbă vorba.
 — Dă-mi o cheie!
 — Ce vrei? Ia nu mai face cu mine pe astenicul!
 — Pardon. Dă-mi o țigară! Și în vreme ce o aprindea:
 — Ascultă-mă pe mine... s-au dus discipolii lui Esculap... nu te crede nimeni... poți să mori ca un ciine! Zi că aș fi fost serios bolnav!
 — Atunci n-ar fi rîs nimeni, Mitică!
 — Păi sigur... tu pînă nu mă enervezi nu trăiești! Plec, că simt cum mă apucă anevroza neastenică! Adio!

— Am un băiat! Și e... leit ca mine!
 — Cum? Are și barbă?

Desen de SANDA STĂNESCU

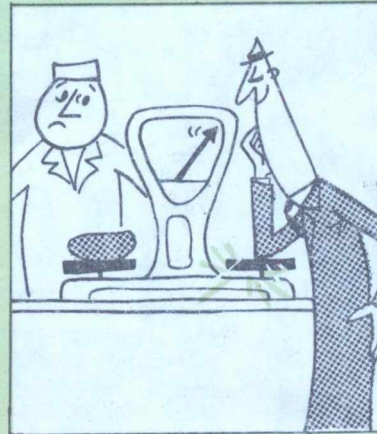
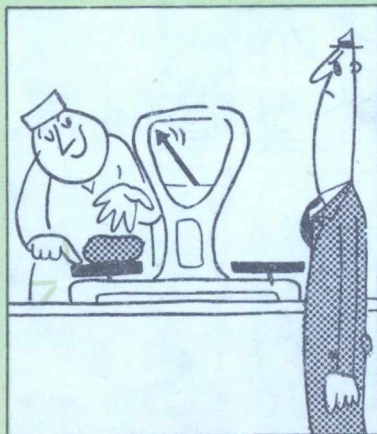
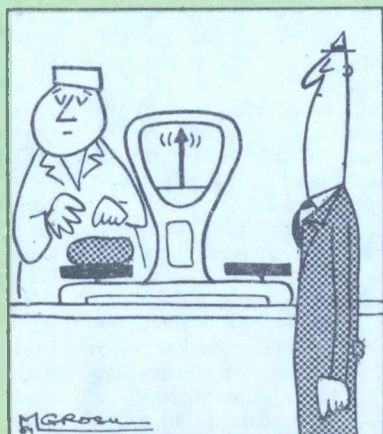

PROFESORUL: — Spune care e deosebirea dintre zăpadă și student?

STUDENTUL: — ??

PROFESORUL: — Vezi, zăpada cade numai în timpul iernii, dar unii studenți și iarna și vara...

Desen de N. GHENADIE

— Acum mă crezi că drumul ăsta duce la cabana «Poiana ursului»?!

Desen de V. VASILIU

Desen de AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

CAP ÎN CAP

— Nu-i adevărat!
— Ba-i adevărat!

Trustul Central Gostat (către Urzica): Nu-i adevărat că medicul veterinar Kardaș Ion de la G.A.S. Jegălia, pendinte de Trustul Gostat Fetești, ar avea abateri în muncă. Din referințele primite de la Trustul Gostat Fetești reiese că numitul medic veterinar e corespunzător. Deci sesizarea «Urzicii» e tendențioasă.

(...Deci medicul veterinar Kardaș Ion n-a fost criticat în «Urzica»).

Urzica (deplasându-se apoi la Trustul Gostat Fetești): Cum e, tovarășe inginer-șef zootehnist Vătășanu? Cum e cu medicul veterinar Kardaș Ion de la G.A.S. Jegălia, despre care ați dat Trustului Central Gostat referințe cum că e corespunzător?

Tovarășul Vătășanu: E adevărat! medicul veterinar Kardaș Ion are o serie de lipsuri în activitatea sa profesională, dar am considerat că nu e cazul să fie criticat în Urzica.

Urzica: Chiar inducând în eroare Trustul Central Gostat?

Tov. Vătășanu: Chiar!

Urzica: Dar pe dv. ne permiteți să vă criticăm?

Tov. Vătășanu: Nu!

...Și n-a fost, nici dinsul, criticat în Urzica.

* * *

— De Bacău ține!
— Ba de Mureș!

La sesizarea Urzicii în legătură cu un autobuz care circula defectuos pe ruta Piatra Neamț-Bicaz-Lacul Roșu-Gheorghieni, s-au primit două răspunsuri.

IRTA Mureș (cu sediul în Tîrgu Mureș) a răspuns: «Adresați-vă la IRTA Bacău, deoarece autobuzul menționat și ruta Lacul Roșu-Bicaz țin de IRTA Bacău».

IRTA Bacău (cu sediul în Piatra Neamț) a răspuns: «Adresați-vă la IRTA Mureș, deoarece autobuzul și personalul în cauză țin de IRTA Mureș».

Concluzia: Două răspunsuri, dar care o fi cel cu simț de răspundere?

C. CRISTACHE

SOLIȘTA: — Patru rîndunici... două mari și două mici...
OSPĂTARUL: — Vinee!

Desen de M. STĂNESCU

ÎN TRAMVAI

Se urcă grăbiți prin față, se așază unul în spatele altuia și se apucă de bară. La prima, urcă și controlorul.

— Biletele dumneavoastră, vă rog!

— Biletele noastre, dragă Mitică!

— N-avem!

— N-avem, tovarășe controlor.

— Ce-nseamnă asta?

— Ce-nseamnă asta, Mitică?

— Că n-avem!

— Că n-avem, tovarășe controlor.

— De ce n-aveți?

— De ce n-avem, Mitică?

— De tramvai.

— De tramvai, tovarășe controlor.

— Vreți să fiți amendați?

— Vrem să fim amendați, Mitică?

— Nu vrem.

— Nu vrem, tovarășe controlor.

— Atunci de ce nu prezentați biletele la control?

— Atunci de ce nu prezentăm biletele la control, Mitică?

— Dacă n-avem!?...

— Dacă n-avem, tovarășe controlor!?...

— Vreți să vă dau jos la prima stație?

— Vrem să ne dea jos la prima stație, Mitică?

— Nu! Coborîm singuri.

— Nu! Coborîm singuri, tovarășe controlor.

— Vă fac proces-verbal. De ce n-ați scos bilete?

— De ce n-am scos bilete, Mitică?

— Avem permis!

— Avem permis, tovarășe controlor!

— Dacă nu vă supărați, ce stație este aici, tovarășe controlor?

— Ce stație? De tramvai, palavragiilor.

NICOLAE MINEI

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”

44.601

IONESCU VIOREL

C
O
M
U
N
I
C
A
T

Comunicatele militarilor sud-vietnamezi
anunță victorii fictive asupra partizanilor

Nu oricine minte... stinge!

Desen de EUGEN TAR